

עפ"ג 34058/02/14 - מתן אלקיים נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני כב' השופטים י' נועם, כ' מוסק ומ' בר-עם

עפ"ג 34058-02-14 מתן אלקיים נ' מדינת ישראל

המערער מתן אלקיים

ע"י ב"כ עו"ד לאה סלובין
(מטעם הסנגוריה הציבורית)

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

השופט נועם:

1. לפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ) בת"פ 47915-09-11. המערער הורשע בבית-משפט קמא, על-פי הודאתו, בעבירות של התפרצות למקום שאינו משמש למגורים וגניבה - לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ביום 9.2.14 נגזר דינו של המערער לחמישה חודשי מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, וכן לחודשיים מאסר על-תנאי.

2. על-פי עובדות כתב-האישום העומדות ביסוד ההודאה וההרשעה, ביום 20.9.11 בעת ששהה המערער בבית מלון בירושלים, במסגרת עבודתו בחברה להגברת קול, התפרץ המערער לחדר המזוודות, יחד עם קטין שעבד עמו. השניים גנבו מתוך חדר המזוודות מחשב נייד. הם יצאו מן החדר והטמינו את המחשב בתוך עציץ. בעת שחזרו לחדר, לשם גניבת פריטים נוספים, נתפסו על-ידי עובדי המלון.

3. בגזר-הדין הדגיש בית-משפט קמא את חומרת מעשיו של המערער, אגב הפרת האמון שניתן בו במסגרת עבודתו להסתובב באופן חופשי במלון. לנוכח נסיבות ביצוע העבירה, ובכלל זה - תפיסת הרכוש הגנוב בסמוך לגניבתו, סבר בית-משפט קמא כי מעשיו של המערער נמצאים ברף הנמוך של עבירת התפרצות; וכי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל לתקופה של כ-15 חודשים. בכל הנוגע לעונש המתאים, ציין בית-משפט קמא, מחד גיסא, את העובדה שלמערער עבר פלילי בעבירות של אלימות, התפרצות לדירת מגורים, הצתה ושימוש ברכב ללא רשות, אשר ביגין נידון בשני הליכים משפטיים נפרדים לשירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. מאידך

גיסא, התחשב בית-משפט בהודאתו של המערער, בגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות - שמונה-עשרה שנים ושלושה חודשים, ובנסיבותיו האישיות המפורטות בתסקיר שירות המבחן; אם כי כעולה מן התסקיר, לא הפנים המערער את חומרת מעשיו ולא הביע חרטה ממשית. שירות המבחן לא ראה תוחלת בהליך שיקומי, וסבר כי המערער לא יעמוד במטלה של ריצוי עונש של שירות לתועלת הציבור; ומשכך המליץ להסתפק בהטלת מאסר על-תנאי מרתיע. באיזון שבין נסיבותיו האישיות של המערער וגילו הצעיר - מצד אחד, לבין עברו הפלילי, חומרת העבירות והתסקיר השלילי - מצד שני, סבר בית-משפט קמא כי אין הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם, וכי העונש מתאים הנו מאסר בפועל של חמישה חודשים לריצוי בעבודות שירות, בצד מאסר על-תנאי.

4. בערעורו על גזר-הדין טוען המערער, כי שגה בית-משפט קמא בקביעת מתחם העונש ההולם. לגרסתו, בית-משפט קמא לא נתן משקל ראוי לכך שמדובר במעשה ספונטאני ולא מתוכנן, אשר הסתיים ללא נזק וללא פגיעה רכושית. עוד טוען המערער, כי בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה, לא ניתן ביטוי הולם - לגילו הצעיר, שכן היה מדובר ב"בגיר-צעיר", בעת ביצוע העבירה; להודאתו במעשיו בהזדמנות הראשונה; לנסיבותיו האישיות שתוארו בתסקיר שירות המבחן; ולעובדה שהיה נתון במעצר של ממש במשך 21 ימים, וב"מעצר בית" קרוב לשנתיים.

5. ב"כ המשיבה גורסת, כי לא קמה עילה להתערבות בגזר-דינו של בית-משפט קמא - לא בעניין מתחם הענישה, ולא בדבר קביעת העונש המתאים; זאת מן הטעמים שפורטו בגזר-דינה של הערכאה הדיונית.

6. כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית. התערבות בגזר-הדין תיעשה במקרה שבו נמצא על-ידי ערכאת הערעור כי נפלה בגזר-הדין טעות מהותית או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרוך טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.14); וכן ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13); וע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.14), בפסקה 10).

7. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. לא מצאנו מקום להתערב במתחם הענישה שנקבע על-ידי בית-משפט קמא, ההולם את מהות העבירה ונסיבות ביצועה. אכן, מדובר במעשה ספונטאני ולא מתוכנן, ואמנם הרכוש הגנוב נתפס על אתר עם מעצרו של המערער; ואולם, עיקר חומרת המעשים מתבטא בביצוע התפרצות בתוך בית מלון, אגב הפרת האמון שניתן במערער במסגרת עבודתו להסתובב באופן חופשי במקום. העונש שהושת על המערער הנו ראוי ומידתי, ומביא בחשבון את מכלול השיקולים הרלבנטיים - הן עברו הפלילי וכישלון

ההרתעה בהליכים שהתנהלו נגדו בעבר, והן הנסיבות לקולא, כמו הודאתו במיוחס לו, החרטה שהביע על מעשיו, גילו הצעיר, נסיבותיו האישיות שתוארו בתסקיר שירות המבחן, וכן העובדה שהיה נתון במעצר במשך כשלושה שבועות, ובתנאים מגבילים במשך כשנתיים.

7. אשר על-כן, הערעור נדחה.

המערער יחל לבצע את עבודות השירות ביום 13.7.14, ובמועד זה יתייצב בשעה 9:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות במחוז הדרום, ליד כלא באר שבע, לצורך קליטה והצבה.

לשלוח ההחלטה בפקסימיליה לפרקליטות, לסנגור, לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

על הסנגורית להודיע למערער.

ניתן היום, ג' בתמוז התשע"ד, 1 ביולי 2014, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

כרמי מוסק, שופט

יורם נועם, שופט